

USNESENÍ

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: **M. B.**, narozený dne x
státní příslušník Turecké republiky
bytem x
zastoupený advokátem Mgr. Vratislavem Polkou
sídlem Berní 2261/1, 400 01 Ústí nad Labem

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 12. 2024, č. j. OAM-1454/ZA-ZA15-VL14-2024, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě,

takto:

Návrh žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě **se zamítá.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím právního zástupce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 12. 2024, č. j. OAM-1454/ZA-ZA15-VL14-2024, kterým byla podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany shledána nepřipustnou, a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno.
2. V žalobě žalobce současně navrhl, aby soud žalobě přiznal odkladný účinek ve smyslu § 73 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Tento svůj návrh odůvodnil tím, že přiznání odkladného účinku může být výhradním prostředkem, jak dosáhnout toho, aby případný konečný úspěch v řízení nebyl jen formální, ale i faktický, tj. aby ochrana jeho práv byla včasná a spravedlivá. Poznamenal, že jinak bude muset opustit území České republiky, což bude mít devastační dopad do jeho soukromého života, neboť ztratí kontakt se svou družkou, se kterou plánují uzavřít manželství. Podotkl, že v takovém případě by musel za účelem vyřízení žádosti o udělení mezinárodní ochrany odcestovat do země, kde mu hrozí nebezpečí, neboť tam byl vystaven všem negativním vlivům a hrozbám, které jej vedly k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany a setrvat tam. Dodal, že po dobu běhu správního řízení by neměl možnost zpět vstoupit na území České republiky. Žalobce dále poukázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011-100, a ze dne 6. 12. 2005, č. j. 2 Afs 77/2005-96, a usnesení Městského soudu v Praze ze dne 19. 12. 2011, č. j. 3 A 203/2011-40. Žalobce konstatoval, že nepřiznáním odkladného účinku žalobě by

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

mohlo dojít k zásahu do jeho práva na spravedlivý proces, tedy na právo vystupovat v soudním řízení osobně, být v osobním kontaktu se svým právním zástupcem a udělovat mu konkrétní pokyny. Podle žalobce přiznáním odkladného účinku žalobě nevznikne státu žádná újma, není zde hrozba narušení veřejného pořádku a nebezpečí hrozí toliko samotnému žalobci. Uzavřel, že je u něj dána nepoměrně větší újma, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a není mu známo, že by přiznání odkladného účinku žalobě bylo v rozporu s veřejným zájmem.

3. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že s přiznáním odkladného účinku nesouhlasí, neboť výkon napadeného rozhodnutí či jiné právní následky s ním spojené neznamenaají pro žalobce nenahraditelnou újmu. Dle žalovaného rozhodnutí ve svém důsledku přímo nevede k ukončení pobytu a nemožnosti žalobce vyčkat posouzení žaloby. Z tohoto důvodu není omezeno právo žalobce na spravedlivý proces a ani jeho osobní účasti u soudního přezkumu není bráněno. Zdůraznil, že o vyhoštění cizince se rozhoduje v samostatném správním řízení, ve kterém jsou zkoumány dopady tohoto rozhodnutí z hlediska nepřiměřeného zásahu do rodinného a soukromého života cizince a samostatně posouzeny důvody vyhoštění. Žalovaný měl za to, že žalobce nesplnil zákonné podmínky pro přiznání odkladného účinku.
4. Podle § 73 odst. 1 a 2 s. ř. s. platí, že podání žaloby nemá odkladný účinek, pokud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak. Soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Předmětný § 73 odst. 2 s. ř. s. je přitom třeba vykládat tak, že jde o institut zcela mimořádný, kterým je prolamována vykonatelnost napadeného rozhodnutí před tím, než je podrobeno soudnímu přezkumu ve věci samé. Lze jej aplikovat pouze v mimořádných případech, kdy účastník řízení dostatečnými a hodnověrnými důkazy doloží splnění zákonných podmínek pro přiznání odkladného účinku žalobě.
5. K přiznání odkladného účinku žalobě je přitom nutno kumulativně splnit tři podmínky, jejichž naplnění má žalobce tvrdit a prokázat k návrhu doloženými důkazy. První podmínkou je existence újmy, která by byla žalobci způsobena výkonem nebo jinými právními následky napadeného rozhodnutí. Existence újmy, byť není výslovně v § 73 odst. 2 s. ř. s. vyjádřena, je bezpochyby nutným předpokladem pro posouzení následujících dvou podmínek, neboť při posuzování podmínky druhé a třetí je újma, která žalobci hrozí, poměřována s dalšími hodnotami, jimiž je újma jiných osob a veřejný zájem. Existence újmy je v některých typech řízení zjevná již ze samotného žalobou napadeného rozhodnutí, a žalobce tak nemusí způsobení újmy zvláště dokládat. Zejména se jedná o případy, kdy je žalobci uložena povinnost uhradit peněžní sankci (pokutu), neboť již z napadeného rozhodnutí v těchto případech vyplývá, že se žalobcův majetek zmenší, a tím mu bude způsobena újma. Na druhou stranu v případech, kde není hrozící újma zjevná již z napadeného rozhodnutí, musí žalobce konsekvantně tvrdit, že mu hrozí způsobení újmy, a musí své tvrzení i řádně doložit. Druhá podmínka, která musí být splněna, aby mohl být odkladný účinek žalobě přiznán, spočívá v existenci nepoměrně větší újmy žalobce, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a to ať už byly, či nebyly účastníky předchozího správního řízení. Při posuzování druhé podmínky provádí soud poměrování vedle sebe stojící újmy konkrétních subjektů. I tato podmínka může být s ohledem na charakter věci splněna již tím, že další osoby nebyly správním řízením

dotčeny, neboť účastníkem byl pouze žalobce. O takový případ se jedná zejména u správního řízení trestního, kde je rozhodováno o vině žalobce a sankci pro něj. Splnění této podmínky bez dalšího nutného tvrzení žalobce a předložení relevantních důkazů musí být zjevné již z napadeného rozhodnutí. Konečně třetí podmínkou, která musí být splněna, je převážení újmy hrozící žalobci nad veřejným zájmem, kterým je vždy, avšak nejen, zájem na výkonu pravomocných rozhodnutí správních orgánů. U třetí podmínky soud zvažuje, zda zde žalobci hrozí natolik závažná újma, že veřejný zájem či veřejné zájmy musí dočasně do meritorního rozhodnutí věci soudem ustoupit zájmům žalobce.

6. Soud veden shora uvedeným testem posoudil návrh žalobce a dospěl k závěru, že žalobce neprokázal splnění hned první podmínky pro přiznání odkladného účinku žalobě, tj. existenci újmy, která by mu byla způsobena výkonem nebo jinými právními následky žalobou napadeného rozhodnutí.
7. Újmu žalobce předně spatřoval v tom, že by mu nebylo umožněno setrvat na území České republiky a vyčkat zde výsledku soudního řízení. Žalobce rovněž spatřoval újmu v tom, že by nemohl využít svých procesních práv, být v kontaktu se svým právním zástupcem a udělovat mu konkrétní pokyny. V této souvislosti zdejší soud odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2020, č. j. 8 Azs 339/2019-38, publ. pod č. 4039/2020 Sb. NSS, podle kterého *„[o]lbecně vyjádřený zájem cizozemského stěžovatele na osobní účasti v řízení o kasační stížnosti či jeho právo být v kontaktu s advokátem a s tím související ochrana spravedlivého procesu nemohou být samy o sobě bez dalších individuálních okolností důvodem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.“* Žalobce v projednávané věci žádné další individuální okolnosti neuvedl, a proto soud na jeho straně hrozící závažnou újmu neshledal.
8. Žalobce dále v předmětné věci spatřoval hrozící újmu v nuceném vycestování zřejmě do země původu. K tomu zdejší soud podotýká, že napadeným rozhodnutím bylo zastaveno řízení o udělení mezinárodní ochrany, s čímž není spojena automatická povinnost vycestovat z území České republiky. Obavy žalobce jsou spojeny s nuceným vycestováním, tj. až s případným rozhodnutím o vyhoštění z území České republiky. Tento důvod, pro který žalobce žádá o přiznání odkladného účinku, se tak zjevně míjí s předmětem, o němž bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím. Žalobce může k legalizaci svého pobytu využít možností zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky.
9. Pro úplnost soud připomíná, že v rámci řízení o vyhoštění cizince je Policie České republiky povinna vyžádat si závazné stanovisko o tom, zda je vycestování cizince možné [srov. § 120a ve spojení s § 179 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“)]. Rozhodnutí o správním vyhoštění přitom nelze vydat, jestliže by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince (srov. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců). V případě nemožnosti vycestování může cizinec podat proti rozhodnutí o správním vyhoštění žalobu, jež má ze zákona odkladný účinek (srov. § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců). S ohledem na předestřené skutečnosti lze tudíž konstatovat, že v projednávané věci je vyloučeno, aby napadeným rozhodnutím mohla žalobci vzniknout újma ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s., neboť napadené rozhodnutí nestanoví žalobci povinnost opustit území České republiky. K obdobným závěrům dospěl také Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 8. 3. 2018, č. j. 9 Azs 33/2018-39, nebo v usnesení ze dne 14. 12. 2017, č. j. 9 Azs 362/2017-39.

10. Prokázat negativní důsledek (újmu) spočívající ve výkonu napadeného rozhodnutí, jakožto jednu z podmínek pro přiznání odkladného účinku žalobě, bylo výhradně na žalobci. Tuto povinnost však žalobce nesplnil, jelikož z výše uvedeného je zjevné, že výkon napadeného rozhodnutí nemůže pro něj znamenat újmu ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s.
11. Vzhledem ke shora popsaným skutečnostem, kdy je možno konstatovat, že žalobce nenaplnil již první ze tří kumulativně daných zákonných podmínek pro přiznání odkladného účinku žalobě, ztratilo na významu, aby se soud zabýval případným splněním ostatních dvou zákonných

podmínek, jak byly vymezeny shora. Soud proto jeho návrh na přiznání odkladného účinku žalobě zamítl.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

Ústí nad Labem 24. února 2025

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce